

Biblická čtení:

2Mojžíšova 24,12-18: Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti kamenné desky – zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval.“ I povstal Mojžíš a Jozue, který mu přisluhoval, a Mojžíš vystoupil na Boží horu. Starším řekl: „Zůstaňte zde, dokud se k vám nevrátíme. Budou tu s vámi Áron a Chúr. Kdo něco má, ať se obrací na ně.“ Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak. A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sínaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku. Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory. Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

2.List Petrův 1,16-21: Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám moc a slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. On přijal od Boha Otce čest i slávu, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení. A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svaté hoře. Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbrěskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci. Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.

Matouš 17, 1-9: Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchajte.“ Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.“

Proměnění Ježíšovo a naše

Dnešní neděle končí zvěstné období, nazvané v liturgickém roku Zjevení (cizím slovem Epifanie). My si máme dnes připomenout zvláštní vypravování o Ježíšově proměnění (transfigurace) na hoře. Jak rozumět podivnému čtení? Co jím chtěl autor vyjádřit? Matouš psal v 80tých letech, kdy ještě žily vzpomínky na Ježíše, který chodil po Palestině, současně běží již 50. rok povelikonočních událostí. (Doba tzv. pražského jara a dnes po 50 letech od té doby, co se všechno událo.) Nebo jinak: Když je někdo úspěšný – jako herec, politik či sportovec, ale pak se v jeho životě něco zvrtně, nese pak už po zbytek života na sobě šrám. V Ježíšově případě to byl fatální propad; jakkoli byl skvělý, uzdravoval, pozoruhodně učil lidi o Bohu a o tom, jak mají žít, jak se starat o lidi bez vlivu a bezbranné, tak nakonec byl odsouzen k smrti a zemřel. Dnešní vyprávění nám má pomoci vidět a vnímat Ježíše ne jako člověka se šrámem odsouzení, ale naprosto nově. Nedívat se na něj jen jako na člověka, sice pozoruhodného, ale nakonec neúspěšného. Máme Ježíše zahlédnout novými očima.

Vyprávění popisuje událost, která tehdejším židovským současníkům připomínala jinou událost, která se už kdysi v minulosti stala. Mojžíš je v ní (naše první čtení) potvrzen jako ten, kdo přináší Zákon (Desatero), Ježíš přináší Nový zákon. Slova „Toto je můj milovaný Syn“ znali Židé z Žalmu 2. (Máme my nějaká důležitá životní zastavení, která jsou důležitá pro celý národ i pro mě jako jednotlivce? A v důležitých okamžicích našeho života nás vedou, pomáhají se správně rozhodnout? Slova „Toto je můj milovaný Syn“ zazněla také při Ježíšově křtu v Jordánu. (Jas, běloba jsou znamení blízkosti Boží, zář je spojena ale také s bází před

Bohem.) Mojžíš a Eliáš – vynikající postavy ve Starém zákoně; vysvoboditel, největší prorok. Proč jsou tam? Ranná církev tím vyjadřovala, že v Ježíšově životě se naplnilo to zásadní, co se zaslubuje ve Starém zákoně. Že přijde Mesiáš, a on opravdu v Ježíši přišel. Přišel, jenže je jiný, než bylo všeobecně očekáváno. Ježíš je Mesiášem, Božím Synem. Jeho moc se prosazuje současně slávou i utrpením, smrtí i vítězstvím nad ní - vzkříšením. Četli jsme o té záři, bělosti a jasu, to je potvrzení moc a slávy pro Krále králů a Pána pánů.

A teď k nám. Může i náš mnohdy zpackaný život dojít proměny? Či žijeme stereotyp, který žádnou změnu nepřipouští? Jsme snad nakloněni tomu, že nikdo nás nemá rád, život a lidé nám dluží, prostě jsme chudáci?

Nebo jsme schopni vidět to, jak Pán Bůh způsobil a působí proměny? Ať už náhle, nebo postupnými kroky. Překonávejme všechny ty pocity zmaru, vzdávání se, a radujme se, že máme Božího Syna dosvědčeného v Bibli a také se potvrzuje v našich životech. Jen se odhodlejme jej v našich životech nechat působit, nebraňme mu, ale opakovaně se snažme žít tak, jak nám to ukázal on sám.

Opakuji: Zpráva z Evangelia nám potvrzuje, že tři učedníci zažili zjevení Boží slávy na svém průvodci Ježíši, kterého nazývali Pánem. Apoštol Petr, v epištole (dopise) po něm nazvané, se k té ohromující události, k tomu přímo nesdělitelnému zážitku, znovu vrací. Z obsahu (kontextu) epištoly vyplývá, že Petr je u konce svého pozemského života, jak vyrozuměl od svého - nyní opravdu již ve slávě stojícího Pána Ježíše. Musel to být tedy velice důležitý zážitek, když se o něm na konci života zmiňuje. Pokusme se dnes najít onu důležitost i pro sebe. Nejde totiž jen o informování o prožitku, který kdysi někdo zažil, popsal jej podivuhodným způsobem, ale s námi nemá nic společného. Právě přelom jednoho církevního období do druhého (ve středu začíná Popeleční středou postní doba) je příležitostí, mezníkem, abychom přemýšleli o víře, o existenci Pána Boha a rozpomínali se na svůj důležitý zážitek víry, který jsme možná nikdy nikomu nesdělili, nebo ho jako zážitek víry ani nezaznamenali. Bůh k nám promlouvá, nebudme nevšímaví. Nebudme jen nastaveni na svou představu života, ve kterém Pánu Bohu vymezujeme malý prostor a sami chceme rozhodovat, jak v něm má Pán Bůh jednat. Rozhlížejme se a hledejme Boží působení a přítomnost i ve věcech a událostech zcela obvyklých, děkujme za ně a využívejme je pro další růst ve víře. Aby v nás a z nás probleskovala ona bělost Kristova šatu a zář jeho tváře – onen vnitřní klid a láska, abychom tak viditelně a užitečně dosvědčovali, komu věříme a v koho doufáme.